

der her er Spørgsmaal. Den ærede Taler har brugt den Vitring, at Kongelovens Arvesølge blot skulde kunne forandres, men ikke ophæves, og det er nu vel ganske rigtigt, at en Forandring og en Ophævelse er ikke det Samme; men en Forandring kan være mere eller mindre indgribende, den kan være saaledes, at den Ting, der bliver forandret, bliver noget ganske Andet, end den var forhen. Man kan af den Udtryksmaade, der forekommer i det daglige Liv, finde idelige Exempler derpaa. Naar saaledes en Mand forandrer sit Opholdssted, beholder han ikke længere det samme Opholdssted, men han faaer et ganske andet. Vi faae en anden Arvesølge, naar vi ophæve den nuværende, men vi ophæve dog ikkun visse Paragrapher i den nugældende Arvesølge, og den nye Arvesølge bliver iøvrigt som den gamle; med Undtagelse af, at Dvinderne udelukkes, bliver den iøvrigt aldeles overensstemmende med Kongeloven. Dersom det var en complet Omgjørelse af Arvesølgen, saa var sely dette hjemlet i § 4; men det er nu, som sagt, ikke nogen complet Omgjørelse. Den ærede Taler beraaber sig ogsaa paa, at vi følge en anden Fremgangsmaade end den, Grundloven indeholder; men dennes § 4 indeholder som Undtagelse en Fremgangsmaade, som dog ingenlunde gjør Sagen mindre vanskelig, end den ellers vilde være; thi det vil være vanskeligere at faae Sagen igjennem med tre Fjerdedele Stemmers Majoritet, end at faae den igjennem 3 paa hinanden følgende Rigsdage med simpel Pluralitet. Af den Forsamling, der traadte sammen i 1848 og tilendebragte sin Virksomhed i 1849, blev det antaget som afgjort, at § 4 indeholder en særegen Norm for en Forandring af Arvesølgen, og man tænkte den Tid endog paa mere vidtgaaende Forandringer. Den ærede Taler foreskilder sig ogsaa Virkningen af den specielle Forandring, som han billiger, for meget mere forandrende Kongelovens Grundsaetninger end den, der ligger i Regjerings-Budskabet. Han antager nemlig, at Thronen, naar Prinds Christians Mandstamme var uddød, da skulde gaae tilbage til de nærmere Cognater, som nu havde renunceret, og at Arven da skulde tilfalde en Prinds eller Prindsesse af Hesse-

eller af Nassau eller hvilke Andre, der nedstammede fra Renuncianter, for ikke at tale om, hvilke andre Arveprætensioner der da kunde være. Men dette vilde være i den største Strid med Kongelovens Arvesølge; thi derved vilde man springe fra den ene Linie over til den anden, hvilket efter Kongeloven aldrig vilde kunne skee, undtagen til Fordeel for mandlige Agnater. Jeg kan heller ikke begribe, hvorledes det skulde være nogen Gavn for Landet, at Thronen efter Mandstammens Uddøen skulde tilfalde en fra en dansk Prindsesse i fjernere Grader nedstammende Prinds eller Prindsesse af et udenlandsk Fyrstehuus, der var aldeles fremmed for Danmark. Det forekommer mig, at der er meget mere Udfigt til ved Londontractatens 2den Artikel, at dette kan forebygges; thi, naar i sin Tid det uheldige Tilfaelde skulde indtraeffe, at den nye kongelige Mandslinie uddøde, skal Kongen af Danmark foreslaae og Stormagterne ved Raadslutning tilveiebringe en ny Arvesølge, og da er det høist sandsynligt, at, dersom der var en dansk Prinds, en Prinds nemlig, der paa Spindestiden nedstammede fra det nye Kongehuus, at han da vilde komme i særdeles Betragtning. Det er en urigtig Synsmaade, at den russiske Indflydelse skulde være afgjørende; thi, efterat Rusland har erklæret i Overensstemmelse med Europas øvrige Stormagter, at Riget skal vedblive at være samlet, kan den særlige Arveberettigelse, Rusland tilegner sig til Holsteen eller visse Dele af Holsteen ikke længere være en gjældende Ret. Det kan gjerne være, at den kan tjene som en Adkomst, som i Forbindelse med andre Adkomster og Omstændigheder kan gjøre, at en med Rusland beslagtet Prinds kan blive foretrukket; men herved kommer vel at mærke følgende Omstændigheder i Betragtning, for det Første, at det er det Naturlige — og det er ogsaa overensstemmende med det, som Stormagterne ved denne Leilighed have antaget — at den, som efter de ældre Forhold har Arverettighed til den større Deel, bliver, hvor intet Særligt er tvælen, foretrukket til at arve det Hele, og dernæst vil jo den russiske Villie, om den senere skulde ytre sig paa en saa eenstidig Maade, som Nogle mene, men som der forresten ikke af Alt, hvad